N.º 17 BARCELONA-P. N. : 2 : AGOST : 1925 ANY II

POBLE NOU

REVISTA

PAISATGE, dibuix per JOSEP PERRAIN

VAL - TRENTA - CÈNTIMS

Gran Empresa de Pompes Fúnebres

La Industrial

La més acreditada de Barcelona

SERVEI PERMANENT

SUCURSAL:

Passeig del Triomf, 17 - Poble Nou

Telèfon S. M. 823

Trasllats de restos a províncies i a l'estranger

Embalsamaments / Arques de gran luxe

Servei ràpid i econòmic

POBLE NOU

~ REVISTA ~

Correspondència: Carrer Marian Aguiló, n.° 124

SURT EL PRIMER I TERCER DIUMENGE DE CADA MES

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ: CATALUNYA: TRIMESTRE 1'50 PTES.

DEL NOSTRE OBRAR

La revista **POBLE NOU**, creada per comentar tot allò que s'esdevé en la nostra barriada, xoca amb una dificultat assats important quan pretén exposar el seu parer referent a les societats poblenovines, encara que parlar d'aquest tema no sembli a primera vista de la incumbència de la característica d'aquesta revista. I diem que ens trobem amb dificultats, per la senzilla raó que a casa nostra les entitats tenen una sensibilitat tan afinada que es ressenten del més lleu inici de protesta que es formula per un dels seus més ínfims actes. I això, al nostre juí, és un gran equívoc, per tal com és sabut que en aquest món hi veuen més quatre ulls que dos; evidentment, sempre que aquests ulls tinguin la vista bona.

Si bé nosaltres no hem sorgit per aconsellar entitats, que això seria extremadament petulant, pensem alguna vegada dir-hi la nostra, ben entès quan creguem oportú des d'aquestes pàgines fer sincerament, no pas maliciosament, qualque indicació.

Per endavant, doncs, ens adrecem a totes les societats poblenovines per a dir-les-hi que si mai parlem d'ací estant de llurs assumptes, no vegin en la nostra intromissió ni la més mínima ofensa, ni el més petit atac, ni cap desig de molestar a ningú. La nostra simpatia envers les societats, les quals són la representació de l'espiritualitat de la barriada, ens veda d'obrar d'altra guisa.

Tot el més que podríem fer, és com aquell rei de França, Enric IV, el qual, un dia, recordant-se dels blasmes i els torts que li havia fet Mayenne, el ministre obès i lent, en ocasió de passejar amb ell, el monarca emprengué una marxa ràpida través dels jardins. Mayenne suava abundantment, esbufegava com una caldera, maldant per a seguir el pas d'Enric IV. Finalment, no poguent seguir més el pas àgil i apressat del seu rei, el pobre ministre esclamà:—Senyor, ja no puc més!—

Aleshores, Enric IV, rient de bon cor, li allargà la mà i sincerament li respongué:—Heus aquí tot el mal que vós rebreu de mi.—

Igualment podríem dir nosaltres a totes les nostres societats i qui sap si encara no arribarem a fer-les suar mica, que tampoc és aquesta la nostra essencial obligació.

DEL MEU ROMIATGE

Dels monuments escultòrics

II

De les vores boiroses del Riu, el riu de les llegendes germàniques, per damunt la immensitat oceànica, anem a raure en les ribes fangoses del Riu del Plata, on el pit i el treball d'un poble jove, fort i lliure ha bastit la Metròpoli Sudamericana, la ciutat de Buenos Aires, la segona urbs llatina com remarquen orgullosament els argentins, jutjant pel seu nombre d'habitants.

Fa uns anys celebrà aquesta ciutat avui la regina del Plata, el centenari de la llibertat del poble argentí, conquerida coratjosament en plena Pampa. Enderrocant velles bastides records punyents de la vella dominació, obriren al bell mig de la ciutat, des del Palau del govern estant, una magnífica avinguda moderna fins morir en una nova i espaiosa plaça limitada al fons pel Palau del Parlament, estatjador de les llibertats del poble argentí.

Al centre de la plaça hi posaren un grup escultòric execució admirable d'una jove artista argentina: *La Fuente de Lola Mora*. Un grup de noies púdicament nues joguinejen al voltant d'una petxina sobreixint d'aigua clara i s'emmirallen en l'espill que reflexa el blau puríssim del cel argentí. L'escultora sabé donar a totes les figures una gràcia i una serenor tan alades i harmòniques que hom roman atret, medusat, per la bellesa de l'execució i l'ardidesa de concepció d'aquella ànima selecta copsant i fixant sobre el marbre la línia i el moviment donant-los l'espiritualitat de les coses immortals.

Dissortadament els orbs i encongits d'ànima són arreu del món encara més nombrosos que els cecs i tolits de cos i la cridòria llur, selvatgina, ofegà la noble però temorega admiració de l'ànima popular. El Municipi argentí, fent-se culpable de lesa-bellesa, manà retirar de la plaça la bella obra d'aquella inspirada dona argentina i la col·locà en un passeig solitari, vora del port, on en la fosca de la nit es reuneixen els *atorrantes* i la púrria que viu a l'ombra de tots els ports.

De dia a ple sol hi passen a bandades els foragitats del vell món que hi aterren enlluernats per les riqueses meravelloses de les Judies. Tots s'aturen uns instants al voltant de la font desterrada i llur front s'aclareix i dins llurs ulls brilla l'esperança davant d'aquell encisador esclat de vida pura i bella. Jamai ningú ha gosat profanar ni amb el més lleu bleix impur la genial concepció i tots aquells éssers, uns desesperats, altres embrutits, reten llur homenatge d'admiració a la bellesa simbolitzada pel grup de noies púdicament nues sorgides d'un delicat pensament femení.

Avui, tots els que s'estatjen uns dies en la cosmopolita ciutat del Plata, davallen fins al port per tal d'admirar la font arreconada i un cop lluny serven l'encís i la transparència d'aquell cel i d'aquella aigua i d'aquell grup de deesses mentre obliden ràpidament la pomposa estàtua del «General Sanmartín» i els rics i fastuosos panteons de la Recoleta.

El pelegrí davant la font de Lola Mora, admirà els vells i serens jutjes grecs absolent del pretès pecat de banyar-se tota nua a la bella Friné, car cal tenir l'ànima ben pervertida per poder amagar baixos pensaments davant la bellesa serena i pura que enlaira l'esperit a les etèrias regions eternals.

PELEGRÍ

INSTANTS

Encara el nu

QUASI sempre que noto que hom sent una mica malfiança pecaminosa davant d'una gràcia nua, tot seguit penso:—Aquest és dels altres.—Així, jo, sóc partidari del nu integral, sempre que sigui fet amb una inspiració honesta.

Per l'artista que rebés la comanda de curar de l'embelliment d'aquest o d'altres indrets de la nostra Rambla, fóra molt empipador que el visités una comissió de Congregants i li demanés que hi fés un motiu religiós. Com tampoc estaria bé que fossin els cooperatius del «*Buen Jardin*» els que volguessin fer-se'l de la seva banda. Ni pels uns ni pels altres. La missió de l'artista conscient és la de realitzar la seva obra amb un buf d'alta volada espiritual i és allavors que la creació artística pot esdevenir una obra immortal. Però res d'ingerències estranyes. Quan sigui feta, allavors si ens desplau podreu donar-li totes les culpes i fins no pagar-li la feina.

Ara molt d'ull en no caure en aquella pedanteria ensucrada i sentimental del treballador amb el martell, l'enclusa i les tenalles. Sempre m'ha dolgut veure aquell treballador ben musculat, de cara amable; jo crec que deu ésser un model únic. Si volguéssim fer un pagés, també el faríem mudat i rialler. Prou mixtificacions ridícules!

XÉSPIR

GLOSSA

Banys de sol

Venus, tota nua, emergí de l'ona; i la seva pell era com la mateixa escuma.

La Venus nostra molt vintcentista, ha eixit de la caseta verda i groga—joguina de la llum,—la pell bruna com un bronze ben polit. I, bo i mirant-se les rosades ungles suara estilitzades pel manicur—gens gosada per esguardar a l'entorn de massa de pupil·les a l'aguait i d'objectius de Zeiss,—ha avançat de dret a l'aigua suaument arrissada de la mar infinita. I quan tot el món banyista endevinava el capbussó graciosament lleuger de sílfide vergonyosa, ella—la nostra Venus,—s'ha agegut—amb un bell gest d'abandó displicent—al mateix rompiment de la randa fonedissa de l'ona.

I, certament, era un deliciós espectacle el veure la blancor esponjosa de l'escuma evaporant-se damunt la bruna pell tersa de les cames fermes.

El sol—que tenia una molt esbogerrada gelosia d'aquell idil·li de carn i aigua,—ara i adés besava afollat una i altra, encès, roent, passional. L'himeneu de bigamia ha durat qui-sap-lo, fins que la ignicent brasa s'ha estimbat darrera les muntanyes llunyes.

Ha estat llavores quan la nostra Venus s'és alçada de la vorera escumosa. La salina donava a la seva pell i al trajo cridaner que la cenyia, lluïssors d'escata de sirena. I el sol, que tan fortament l'havia besada, li ha deixat per tot el cos com una aurèola incandescent.

HÉCTOR D'ALBORS

Terra alta...

Hem sortit dematí vers les regions
on és l'aire més sa i la llum més clara,
i allí hem cantat a cor unes cançons
al veure sortí el sol de cara a cara.

Hem respirat l'essència del pinar
que fa bategà el cor amb nova vida
i em sentit la nostra ànima somniar
un món sense vilesa ni mentida.

Un món on solament Naturalesa
primitiva hi regnés i on la baixesa
no trobés missatger ni bon amic.

Un món aspre i ferest com el serratge,
allí on el cor esclata de coratge
eixamplant son amor a «Manelic».

LLORENÇ VALLESPÍ

UNIÓ DE PROPIETARIS I INDUSTRIALS I DEL COMERÇ DEL DISTRICTE DESÈ

AMB el relatiu poc temps que conta de vida aquesta «Unió de Propietaris i Industrials», hem vist com mica a mica s'ha anat i es va procedint a la urbanització i embelliment del nostre districte. Perquè és cosa innegable que la urbanització d'un lloc porta per conseqüència natural el seu embelliment.

Un exemple palès és el carrer de Llull. Aquest carrer, dos anys enrera només, era gairebé tot envaït de camps. Avui ja és altra cosa; avui és un bell carrer d'eixampla, amb les seves voreres corresponents i multitud d'edificis que, cada dia més, li porten vida i tràfec. Demà—un demà pròxim,—quan l'obertura fins al riu Besòs sigui un fet i el tramvia de la línia 41 hi ramifiqui el seu recorregut i enllaci pel carrer de l'Agricultura o de Manso amb el de la línia de la carretera de Mataró, el carrer de Llull serà una de les vies més belles i importants del districte.

Aquesta millora i moltes altres de parella importància, són degudes solament als treballs realizats per aquesta «Unió» prop de l'Ajuntament i dels propietaris i industrials poblenovins. Perquè hom pugui fer-se un cabal càrrec de la tasca que ha portat i continua portant a terme aquesta Associació, a continuació ens plau enumerar la sèrie de millores que s'han executat, entre altres de pròxima realització i aprovades ja per l'Ajuntament:

Continuació de la construcció de la gran colectora del Bogatell, des de l'Avinguda d'Icària fins al mar.

Urbanització del carrer de la Independència, des de Pere IV a la plaça de les Glòries Catalanes.

Claveguera i empedrat del carrer de la Igualtat.

Urbanització total del carrer de València fins a la carretera de Ribes.

Treure les fonts centrals del Passeig del Triomf.

Recomposició de tots els afirmats dels principals carrers de la zona des de Pere IV al mar, construint-s'hi en tots les passeres empedrades de més utilitat. (En alguns carrers ja s'han començat aquests treballs).

L'espai de què disposem ens impossibilita de continuar el detall exacte d'altres millores realitzades i obtingudes, la qual cosa farem en el número pròxim. Cal, però, assenyalar moltes de petites millores que la «Unió» ha realitzades de caràcter higiènic, neteja, sanejament, ornament, infraccions, etc.

NOTICIARI

La «Unió» prega a tots els seus associats i ciutadans en general, que quan els calgui fer alguna proposta, objecció, assenyalar infraccions, etc., se serveixin adreçar-se al President de la Comissió respectiva, els noms dels quals són els següents:

Cultura: Amadeu Escolà.
Sanitat: Josep Aulet.
Millores: Sebastià Quer.
Indústria: Pasqual Acarin.
Finances: Antoni Andreu.

—

Obtenen un magnífic èxit les gestions menades a obrir el carrer 51 fins al de les Corts Catalanes (Granvia). Els propietaris afectats per aquest projecte, cedeixen amb unànime entusiasme i amb absoluta conformitat els terrenys viables necessaris.

Ens plau consignar-ho per informació dels nostres associats i del públic.

—

La «Unió» ha rebut una proposta per tal de nomenar soci d'honor a Don Ferran Alvarez de la Campa, l'ex-alcalde de Barcelona que tan bona tasca féu a favor del nostre districte. Encara deu ésser en la ment de tots la seva enèrgica actitud sobre l'afer de la destitució d'un tinent d'alcalde no massa desitjable.

Actualment s'està estudiant aquesta proposta, la qual de bell antuvi ha estat rebuda amb parer favorable.

—

Ens cal fer constar les grans facilitats que trobem en tots els propietaris afectats, amb l'objecte d'obrir el carrer de Naves de Tolosa, des del de Pere IV fins al Camp de l'Arpa.

Les gestions fetes fins avui ens donen optimisme i ens permeten augurar un feliç reeiximent.

La malifeta del senyor Rocafort

En el cafè de la «La Pau», es reunien indefectiblement cada migdia, de dues a tres i mitja, uns quants burgesos panxacontents i adinerats.

Prenien lloc sempre en els mateixos sillons, cadascú el seu, i es feien servir tostemps a la mateixa taula, el cafè amb rhum i, en mig d'una monòtona impassibilitat, d'una característica impassibilitat de burgès de cinquanta a seixanta anys, de burgès calp, de burgès de tres panxes, com diu el meu amic Miquel, i anell amb un brillant com un sigró, parlaven del negoci, del temps, de la borsa, de dones...

El senyor Rocafort, en el sentit de prendre la paraula, era el més abstencionista de tots; molts dies no deia ni un mot, no s'immiscuïa en cap conversa i només escoltava, escoltava i prou.

Aquell migdia, els burgesos panxacontents i adinerats es contaven amb una gran enyorança que es traslluïa en llur esguard, les malifetes de joventut. Ells en deien malifetes de llurs conquistes entre el sexe bell, llurs xirinoles en els cabarets, i s'ho contaven riallers, donant-se una desmesurada importància com més aguda i picaresca era l'aventura que reeixia en llurs llavis, entre glopada i glopada de cafè i tast imperceptible de rhum.

El senyor Rocafort no havia badat boca i ja tots havien posat el seu pebre vermell en aquella amanida quotidina de la conversa de dues a tres i mitja en el cafè de «La Pau».

—I vostè, senyor Rocafort, no en té cap per contar de malifeta de la seva joventut?—

L'al·ludit repassà el catàleg dels records de la joventut i gairebé no hi trobà res més que uns tips enormes de treballar com un negre i de fer bondat i anar a dormir, després de sopar, cada vetlla.

Al fons del fons del sac dels seus records, n'hi trobà un jaient abscondit per la polsina dels anys. El prengué dolçament, i amb veu trèmula començà a desgranar-lo, bevent abans una bona glopada de cafè:

—Era l'últim dia de l'any 1875, diada de Sant Silvestre. Jo, aleshores, tenia divuit anys. El meu pare era el caixer de la sucursal d'aquell Banc que plegà veles l'any 1898 i que en la nostra vila feu botre tants i tants d'industrials.

Aquella nit en el Banc, era una tradició, es feia el balanç general i, després, es celebrava un banquet en el mateix estatge, en pac del treball extraordinari i intensíssim d'aquell dia. Generalment, l'àpat finia de dues a tres hores de la matinada.

Doncs bé; jo, en aquella data, estava de vacances i amb un meu company, aprofitant l'absència del meu pare i dient a la meva mare que anava al Banc, ens dirigírem a sopar i passar la vetlla en una mena de cabaret, situat a l'extrem de la vila, en el qual ningú no em coneixia, oi més en aquell temps que jo romania tot l'any en el pensionat.

Sopàrem en una llotja, per tal de defugir l'esguard dels concurrents, amb una companyia ben agradosa per cert; tan agradosa, que m'oblidí de retornar a casa amb tot i que les dues havien tocat feia una bona estona i el meu pare hauria sortit del Banc.

Jo no sé si aquest malicià de mi aquella nit i preveié els meus intents o bé si algú em veié entrar al cabaret, el cas és que vers les dues i mitja el vegí entrar amb un seu amic i prendre seient a una taula, enfront la porta de sortida, de manera que forçosament m'havia de veure a l'eixir.

No sé pas ço que passà pel meu interior. El meu rostre canvià la color moltes ve-

gades. Tremolava. Recordo, com si fos ara, que prenguí el braç del meu company i li diguí a cau d'orella:—Estic perdut; hi ha el meu pare!

Vareig cridar el cambrer:—Escolteu; sia com sia, i fos per on fos, hauria de sortir d'aquí, però no pas per la porta de sortida.—

—No ho crec factible—em respongué, —puix no n'hi ha d'altra.—

—Saltar per una finestra, doncs?—

—Tampoc; són massa altes i donen solament a les galeries del veïnat.—

Tot em ballava dintre els ulls. Jo no era jo... No hi havia altre remei: esperar que ell sortís.

El meu pare semblava no portar pressa; s'havia fet servir una beguda i vinga fer-la petar amb el seu amic. Només, de tant en tant, dirigia l'esguard fins a la meva llotja, la única ocupada en aquella hora alta, com si endevinés que darrera les cortines m'hi abscondia jo.

Quina angoixa! Estava suat, fred, blanc, groc... i eren més de les 3 del matí!—

El senyor Rocafort, a l'arribar aquí, feu una llarga pausa; respirà fortament, begué un glop de cafè, una mica de rhum i s'aixugà els llavis. Semblava que aquell ensurt li perdurava a través dels anys. Refet ja, reprengué la seva aventura:

—Finalment, vers tres hores i mitja, el meu pare i el seu amic abandonaren el cabaret, no sense donar una ullada fins a la meva llotja. Bont punt ell abandonà el local, jo vareig deixar l'amic, disposat a fer-me un tip de córrrer.

A ben segur, el meu pare passaria pel camí més directe per anar a casa; doncs bé, aleshores jo, donant ales a les meves cames, prenguí un camí divers, per tal d'arribar el primer.

Corria com un esperitat voltat d'ombres. El meu galop ressonava com un clam desesperat dins el silenci de la nit. El cor em percudia dintre el pit com una enclusa. Malgrat al fred, jo suava com un condemnat.

Vareig arribar abans que ell a casa; com que m'havia vist obligat a donar una gran volta per a devançar-lo i perquè no arribés a les seves oïdes el bruit del meu galopar, vareig témer que devia ésser ben aprop i que jo no tenia ni el temps de desvestir-me.

Per comble, la meva mare es despertà, amb tot i que jo havia entrat a les fosques.

Prompte i breument la vareig enternir fent-li veure els danys que em pervindrien cas de descobrir-me.

Forfollaven al pany. Era el meu pare. D'un bot vareig posar-me al llit mig vestit encara.

Aclucant els ulls instantàniament, fingí una pose d'adormit. El pare s'acostava. Vingué fins a la meva habitació. Encengué el llum. Em cridà:

—Noi! Noi!—

Jo res, com un soc.

No en tingué prou de cridar-me; em saccejà fortament. Creguí imprudent seguir fent l'adormit:

—Què hi ha?—vareig fer amb una veu de dormilega, badallant i estirant els braços.

—Devies tenir molta son que al posar-te al llit no has pensat en treure't el coll— I, agafant la gira dels llençols i flaçades, les abocà violentment als meus peus deixant al descobert el meu cos mig vestit, que és com dir deixant descoberta la meva primera i darrera malifeta de la joventut.

No tinguí esma per a res ni formular una petita excusa. Ni un gest. Havia quedat glaçat.

El meu pare no em digué res més; ni l'endemà ni durant tota la setmana. Després no se'n parlà mai més d'aquella nit.

I aquí teniu—digué finalment el pobre senyor Rocafort,—la meva única aventura.—I amb dos glops, s'acabà el cafè i el rhum que restava d'aquell «cafè i copa» tan clàssicament vuitcentista que es feien servir indefectiblement uns quants burgesos panxacontents i adinerats, de dues a tres i mitja, en el cafè de «La Pau».

JORDI ROIG

Josep Llumbart

Si voleu fer-li espurnejar els ulls, evoqueu-li les dues grans figures d'Anselm Clavé i de Pi i Margall. Aleshores, «En Josepet», com l'anomenen a l'«A. E. Júpiter», us farà reviure totes les glòries i vicissituds d'aquells temps; per un instant, perdrà aquell somriure que duu estatitzat als llavis i que li enriola els ulls, i amb un pic d'emoció en la paraula trèmula, us farà un elogi d'aquells grans esperits que furgant dins la vida del poble i educant-lo i ennoblint-lo, li tenien robats el cor i els pensaments.

En Josepet, el servicial conserge de l'«A. E. Júpiter», ha fet ja setanta anys. Es un federal convençut que recorda i us parla com si fos ara de la guerra dels carlins, de les barricades, de la campana de Gràcia, de la República i de totes les truculències i anècdotes i vibrants discursos parlamentaris d'En Figueres, d'En Salmeron, d'En Castelar i d'En Pi i Margall. Malgrat el sac d'anys que porta a coll-i-bè, conserva una jocunditat amable, una rialla un pic sonora i una predisposició a cantar per milèssima vegada totes les «Maquinistes» i totes les «Flors de Maig» si tornava de nou En Clavé amb la seva enèrgica batuta a acoblar totes les veus del nostre poble.

Sobretot l'Anselm Clavé! En Josepet se l'estima com si fos un pare; el nom d'aquest músic popular pren en els seus llavis una formidable vigoria. No en diguéssiu pas mal, enc que fos en broma, que els vostres menyspreus indefectiblement li arribarien fins al fons del cor.

A cada vetlla el trobareu, un bocí de cigarret enganxat als llavis, trastejant per l'«Agrupació». L'espatlla un xic corba, la calva serpentejada per uns pocs cabells estarrufats i en desordre, el bigoti blanc recremat de la part inferior de tant de fumar, la cara beguda i apergaminada, la gorra negra de gairell i la seva mitja rialleta, són coses insubstituïbles i que trobarien a faltar els concurrents d'aquell casal.

El bon Josepet és un home simpàtic que ens ha guanyat el cor i ens estimem aquella estona que podem conversar amb ell, sobretot quan comença:—Doncs, un dia, en el «*Famaliar*»... Quins *coros* «*El Pensil*» i «*La Lira*»!... Em recordo que En Clavé quan vàrem anar a Mallorca...—i aleshores us l'imagineu jove i fresc cantant fervorosament totes les cançons que han popularitzat el nom d'En Clavé.

I després, quan ha acabat la feina, s'asseu en una cadira i fa petar una bacaina, brandant d'ací d'allà la testa arrugada, somniant potser aquells rigodons i aquells *llanceros* de les festes majors o bé una mar calma i serena i ell mateix, dalt d'una barca, taral·lejant «Els Pescadors» d'En Clavé amb una veu fina i ben suau:

Mar endins, solca l'aigua el llagut...

DE TOT UNA MICA

Sardanes

ENCARA que fos, si voleu, a guisa d'esplai, per què no s'organitzen a la festa audicions matinals de sardanes, com antany, en la nostra Rambla?

Una gran part del nostre jovent, que tant s'afanya en acoblar-se en la buidor de les penyes batejades amb noms extravagants i ridículs, enderiat tal volta en la celebració de balls de patacada, no s'ha captingut de l'alta valor de la sardana?

Si tots sentíssim la responsabilitat de complir senzillament el nostre deure, no ens entretindríem esmerçant o perdent el temps redactant cartells i programes ximplistes i carquinyolistes en els quals hom no hi troba res més que noms que mai han estat en consonància amb la nostra manera d'ésser. Voldríem que la nostra barriada s'enjoiés de tant en tant amb l'agredolça sonoritat de la nostra dansa; que la veu fetillera de la tenora i el compàs primparat del flabiol s'escampessin ací i allà del nostre bocí de cel i, qui sap si tots els qui encara avui romanen entestats en no reconèixer la sendera del camí nostre ple d'anhels, sentirien en llurs esperits ombrívols les cançons de la terra com una veu que els deixondiria i els faria esbadellar els ulls de bat a bat.

I, si més no, què no val aquell bell espectacle de la sardana a ple aire, en el qual tothom sentint-se germà es dóna la mà i dansa alliberat de noses, de cara el cel amb un instint d'elevació, de superació espiritual?

Cuplets

I ara que parlem de sardanes, parlem també de les nostres cançons i parlem de la grolleria dels cuplets exòtics, malgrat ésser un tema que ha suscitat el comentari de molta gent, però sobre el qual creiem oportú insistir encara.

La cançó, que és una mena d'ocell invisible que ens neix al cor i que ens floreix als llavis, hauria de tenir sempre un regust de cosa nostra, de tot allò que fa vibrar la nostra ànima, de tot allò que ens corprèn i emociona; les cançons que cantéssim, haurien d'ésser un aiguabarreig de tot el que ens envolta i de tot el que sentim.

Aleshores, per què el nostre poble s'ha habituat—és punyent confessar-ho,—a cantar tonades carrinclones, insulses, que no diuen res a la nostra sensibilitat? Per què el nostre poble i sobretot les nostres donzelles s'afanyen i malden per aprendre tots els cuplets que ens vénen a abocar com una pluja de grolleries a casa nostra? Per què es menyspreen les cançons terrals i per què aquesta pressa en arreplegar tot ço que no ens pertany i ens emmetzina? Per què emprar l'eixorquia de quatre banalitats amb quatre notes malgirbades sense un bri de gust harmònic i que denigren la boca que les canta.

De tot aquest munt de tonades,—no pas cançons,—que esquincen, sobretot, el llavi de les donzelles, diríem que són com una mena d'aus de rampinya que ens vénen a robar les belles, les pures, les racials cançons que ha dictat la veu de la nostra terra; aus de rapinya que van fins al fons de la nostra ànima a engolir, moltes vegades, aquells ocells invisibles de les nostres cançons.

Esforcem-nos entre tots, i tots hi sortirem guanyant, a bandejar tot allò que no és nostre i que ens perjudica, i sobretot aprenem a cantar amb la veu que ens ha estat donada al néixer, que com aquesta —estem-ne segurs,—no en trobarem una altra.

Pianoles

Avui, diríem que ens sentim predisposats a la filharmonia; rectifiquem: predisposats a bescantar tot ço que, musicalment, fa soroll de llauna i de cosa buida.

La monotonia insubstancial de les pianoles és una plaga que ha envaït els nostres bars, cafès i tavernes i cases de *nouveaux riches* d'una manera prodigiosa, com si no en tinguéssim prou amb les orgues esquerdades dels gramòfons.

Ens desplauen les peces que es descaragolen a cada deu cèntims sorollant gai-

rebé monorítmicament les tecles encarcarades.

Però no ens proposem parlar en aquest sentit; altrament, podria molt bé sorgir qualque aficionat pianolístic que ens digués: —No us plauen les pianoles? Doncs bé; no aneu a escoltar-les i en paus.— Encara que aquesta raó ens faci dubtar, acceptem-la, ja que en aquest món, avui dia, tot té una desmesurada relativitat.

Nosaltres només volíem dir que pretendre empatxar-nos, vulgues no vulgues, amb aquesta mena d'harmonies industrialitzades en la qual el factor electricitat juga el *rôle* de pianista, no està gens bé i que marejar-nos nit i dia amb aquestes moixigangues, tampoc està gens bé.

I ens queixem, com tanta gent, perquè no és gens raonable que les pianoles funcionin fins a alta nit i comencin a tocar a primeres hores de la matinada, privant-nos de dormir, que és equivalent a dir llevar-nos el repòs.

Aquestes menes de concerts econòmics ens claven claus als nervis i de tot cor planyem a tots els veïns d'aquestes «ares» a Orfeu, que han tingut de passar nits senceres en vetlla fruint de la melodia preadíssima d'una sèrie-repetició de tangos i milongues i bocins de gènere líric «desenrotllades» per aquestes pianoles infatigables.

Verament, si és que avui dia els habitants d'aquest país no podem dormir quan ens plau i quan és hora, tant-se-val que ens tirem de cap a mar.

MARBELLA

Aquest número de* POBLE NOU *ha estat passat, prèviament, per la censura.

CARTELL POBLENOVÍ D'ACTES I FESTES

Agrupació Excursionista Júpiter

Diumenge, dia 2.—Primera lliçó de Fotografies pels Infants. Sortida a Montjuic.

Dimecres, dia 5.—A la vetlla, conferència pel senyor Amador Revilla. Lema: «La conquesta suprema de l'home», versant sobre: «Reivindicació d'En Maquiavel. Lleis particulars i lleis generals. Cultura. Sòcrates i la Immortalitat».

Diumenge, dia 9 —Sortida infantil de banys a Badalona.

Dissabte i Diumenge, dies 15 i 16.—Excursió a la Costa Brava.

Societat «L'Aliança»

Dissabte, dia 1.—Nit, cinema i atraccions.

Diumenge, dia 2,—Tarda i nit, cinema i atraccions.

Dissabte, dia 8.—Nit, cinema i atraccions.

Diumenge, dia 9.—Tarda i nit, cinema i atraccions.

Centre Moral

Diumenge, dia 2.—Tarda, festa escolar amb el repartiment de premis als infants de l'escola.

Diumenge, dia 9.—Nit, audició de sardanes a càrrec de la cobla «Barcino».

Centre Republicà Democràtic Federalista

Dijous, dia 30.—Nit, sessió de varietés.

Diumenge, dia 2.—Tarda i nit, gran ball a càrrec d'un celebrat Quintet.

Dijous, dia 6.—Nit, sessió de varietés.

Ateneu Democràtic Regionalista

Diumenge, dia 2.—Tarda, ball per l'orquestrina «Besa'm».

Diumenge, dia 9.—Tarda, ball per l'orquestrina «Besa'm».

Cooperativa «Pau i Justícia»

Diumenge, dia 2.—Nit, gran ball pel Jazz-Band «Broadway».

Diumenge, dia 9.—Nit, gran ball pel quintet «Argentina».

Dissabte, dia 15.—Nit, gran funció lírica.

VEUS I CRITS

Ens manca llum

SR. DIRECTOR:

FARIA riure si no fós que no fa gaire gràcia, la nova ordre donada fa poc per l'Ajuntament de Barcelona, de fer arrencar els llums de la Plaça de Catalunya i destinar-los a fer servei a llocs on «per casualitat» ja estan sobradament prou il·luminats.

En canvi, ens trobem a la nostra barriada,—i és ja vergonyós amb tantes reclamacions com s'han fet—que no han posat ni un trist acetilè en cap dels carrers que es troben completament orfes de llum, esperant que se'ns tornin els ulls de gat per poguer veure-hi a les fosques.

I, sinó, la prova està en els carrers de l'eixampla (diguem-ho així), de la nostra barriada, que es troben mancats de tota classe d'higiene, començant per llum, fonts, clavegueres, etc., que fa viure als veïns plens d'inquietuds i sense poguer sortir de nits per ésser lloc a propòsit pels robatoris.

Es allò, són «barriades» i no val la pena...

EL CAVALLER FANTASMA

Tramvia 41

SR. DIRECTOR:

HOM diria que els empleats al servei de tramvies de la línia número 41 fan ço que els plau. Si més no, per què els cotxes, com abans, no han d'arribar al final de trajecte, o sia a la parada del carrer de Wad-Ras, enfront del de Galceran Marquet? Endevinem en aquesta negligència la mandra dels conductors i cobradors que fent la volta a la rodona de la Rambla s'estalvien de canviar de lloc el trollei. Però aquesta gent que fa el que vol, no capeix que al no prendre's aquesta petita molèstia, perjudiquen tots els comerciants que tenen establiment en el tros de via comprès entre la Rambla i carrer Galceran Marquet.

Nosaltres no demanem pas un esforç extraordinari per part de la companyia de tramvies, a la qual férem arribar per escrit la nostra protesta, mes si que desitjaríem que aquesta es preocupés de fer complir als seus empleats, la qual cosa, a la fi i al cap, és un deure que hi tenen i un deure que no costa poc ni gaire.

Creiem que ara que una nova empresa, oi més gairabé catalana totalment, s'ha fet càrrec d'aquesta important companyia, vetllarà per restablir el servei normal que els empleats negligeixen en fer llur comès.

UNS QUANTS COMERCIANTS DEL CARRER WAD-RAS

Esquellots

SR. DIRECTOR:

ES veritablement molestós i de poc gust el costum—que grat sia a Déu va desapareixent,—de fer esquellots.

No és que censuri als «amics» que per donar una bromada a la vídua o vidu, es proposin i ho logrin, estacionar-se davant la casa fins a altes hores de la nit i allí dâ-li que dâ-li amb un soroll del dimoni.

No és que censuri el fet de demanar a les «víctimes» quantitats respectables algunes vegades, si volen que els músics improvisats i els instruments més improvisats encara, els deixin tranquils, no. Jo el què censuro és que perquè uns vulguin treure profit d'una cosa que a ells poc interès els hauria de causar, es dediquin amb tant de delit a molestar als veïns que no en tenen cap culpa.

Jo comprendria aquest avalot si els «nuvis» fossin a Sardanyola (posem per cas) o en la batriada de Pekin abans d'ésser habitada, que no molestarien a ningú més.

I ara pregunto: No podria fer-s'hi res perquè aquest costum tant pocasolta desapareixés del tot? Per què no deixar-los en pau si ja en el pecat tenen la penitència?

Crec que hi guanyaríem tots els veïns i fins el Poble Nou en sortiria guanyant en la seva cultura,

I consti que jo no sóc vidu!

ROBERT PALÉ

ESPORT LOCAL

Els darrers partits

C. D. JÚPITER

Martinenc-Júpiter

En el nostre darrer número volíem pronosticar el resultat possible d'aquest encontre i amb tot i no atrevir-nos-hi, mig prevèiem un encontre nivellat. L'empat d'un a un gols obtingut, no és suficient per a jutjar els dos equips, puix ambdós es presentaren modificats; en el partit d'avui ens serà més fàcil fer-ho, restant de moment reservats.

Avenç-C. D. Júpiter

El dia de Sant Jaume l'«Avenç» ens en va fer dos per cap nosaltres. Podem dir-hi que els jogadors del «Júpiter», amb majoria, estigueren detestables. Continuem prenent paciència.

Iluro-C. D. Júpiter

L'equip que el «Júpiter» constituí per anar a Mataró, ens resultà força bé. El resultat prova l'eficàcia de la línia d'atac, secundada pels altres jogadors; no solament pel que respecta als gols, sinó perquè es veié joc, que és el que porta a resultats positius.

—

Dels «debuts» que hi han hagut al «Júpiter», en Calls és un dels jogadors que ens sembla pot arribar a ésser un bon davanter centre.

En Sisleño ja ho és, però li manca una cosa que el poguer veurer a jogar sempre amb nosaltres.

—

Insistentment va còrrer el rumor de que en Barratxina, l'*ex-jogador* del «Martinenc», figurarà en les files del «Júpiter». Fins ara la cosa es porta molt quieta. Pel què se sap és probable que la cosa sigui certa però ho creiem endebades.

UNIÓ ESPORTIVA POBLE NOU

Catalunya de les Corts-Poble Nou

El dia 27 de Juliol, el «Poble Nou» anà a Mataró, en motiu de la Festa Major, per a lluitar amb el «Catalunya». El resultat va ésser totalment advers als nostres, ja que perderen per dos a zero.

El «Catalunya» va guanyar perquè segons és veu estava escrit, no pas per la qualitat del joc emprat per aquell club. El primer gol que marcaren fou ilícit, ja que fou a conseqüència d'un *faud* i *offside* a la vegada. Aquest gol promogué la justa protesta del «Poble Nou» i el públic es llençà al camp, agredint-se mutuament fins que s'apaivagaren els ànims, donant-se vàlid el gol, però.

La mica de nerviosisme que s'apoderà dels nostres, va fer que amb tot i dominar durant la segona part, en la qual jogaren sense en Casanoves, no marquessin cap gol, i si el «Catalunya» un altre, mantenint-se aquest resultat fins al final del partit.

—

En Casanoves, el qual jogà de porter amb el «Poble Nou» fins al darrer campionat, ha ingressat a les files sabadallenques «Centre d'Esports» ço que creiem serà un bé per ell.

Prosperitats.

—

L'endemà de Sant Jaume, el «Poble Nou» es traslladà a la Colònia Güell jogant amb l'equip local i batent-lo per dos gols a un, adjudicant-se la copa que en aquest partit es disputaven.

—

L'equip del «Poble Nou» que sembla serà el definitiu és el següent: Guasch, Gener, Costales, Ibanyes, Mitjavila, Torelló, Baeza, Cupons, Casanoves, Ciurana i Aguilar.

Per la composició del mateix i del rendiment que cap esperar-ne, els augurem falaguers èxits. JOB

CARNET DE NOVES

Continuant la publicació de l'«Almanac Poblenoví», en aquest número van incloses les vuit pàgines del fulletó corresponent.

—

El diumenge passat se celebrà en la societat «L'Aliança», l'anunciat homenatge al seu conegut president En Miquel Trullàs (a. c. s.).

CAFÉ ALIANÇA (Wad-Ras)
Cada diumenge i dies festius d'onze a una, vermouth musical Tzigans «Gatz-Hara»

La revista **POBLE NOU**, en homenatge al qui fou digne mestre de molts de poblenovins, En Josep Salas, desaparegut del nostre costat el mes de Març darrer, fa patent el seu fervorós record a la memòria de l'home que esmerçà la seva joventut dintre la societat «L'Aliança» en benifet de la nostra cultura.

TRASPORTS - ACARREIGS
Servei ràpid de repartiment :-: Miquel Clivillé
Catalunya, 82 i Dos de Maig, 12 - Tel. S. M. 446

El dia 25 del passat mes de Juny, en l'església parroquial de Santa Maria del Taulat, tingueren lloc les noces de la senyoreta Conxa, filla del conegut senyor Josep Martí, amb el jove J. Barnola.

No és de dir com els desitgem que la seva llar s'acaramulli de benaurances.

Cafè de L'Aliança
CARRER WAD-RAS, BAIXOS

GELATS
GRANISATS
ORXATA DE XUFLA
SANDWICHS
RESSOPONS

Diumenges: Sessió Vermouth
JAZZ-BAND «GATZ-HARA»

Com dèiem el passat número, es dóna gran activitat als treballs de la «Biblioteca Popular Catalana» que s'ha d'inaugurar en el casal de l'«Agrupació Excursionista Júpiter».

Hom pot assegurar una inauguració oficial per la pròxima Festa Major

DIPÓSIT D'OLIS, VINS i LICORS
Olis purs d'oliva - Vins del Camp de Tarragona
Licors de marca.
FÉLIX ESPINOSA - Castanys, 3 (prop Mercat)
Preus econòmics Servei a domicili

Sardanes.—El dia 9 del present mes, a la nit, en el casal del «Centre Moral», a càrrec de la «cobla Barcino».

INDUSTRIALS! COMERCIANTS! DETALLISTES!
La propaganda és la base de l'èxit - Anuncieu-vos a la Revista **POBLE NOU**
Anuncis a preus limitats

Hom asegura que definitivament d'ací un parell o tres d'anys, quedarà totalment arranjat l'empedrat del carrer Pere IV.

Doncs què ens crèiem del nostre estimat i infatigable Ajuntament?

DOLORS LLOBET GODÓ :-: MERCERIA
Gèneros d'última novetat : - : Wad-Ras, 236

Malgrat constar ben terminant en la nostra secció *Veus i Crits*, repetim que la Redacció d'aquesta revista res té que veure, ni es fa solidària, ni en cap cas responsable de les opinions emeses pels nostres comunicants en l'esmentada secció.

La revista **POBLE NOU** acolleix i acollirà totes les discussions que vinguin autoritzades amb la veritable signatura del seus autors i a més a més si aquestes vénen amparades per la pròpia defensa de llurs signants, siguin blancs siguin negres.

Serveixin aquests mots de contesta a tots els esperits apassionats que insidiosament fan campanya contra la revista **POBLE NOU** —que és de tots els poblenovins sense distinció— volent fer veure determinades actituds tendencioses en l'afer de la Caixa d'Estalvis de la societat «L'Aliança».

FOTOS-RADIUM

Especialitat en treballs fotogràfics d'art, comercials, a l'oli, aquarel·la, pastell, aerograf, etc.

PASSEIG DEL TRIOMF, 9 i 11

BARCELONA **POBLE NOU**

Anissats, Licors i Aixarops

TELÈFON S. M. 828

Bonaventura Guixer

Fàbrica:
Passatge Ripoll, 12
Poble Nou

Despatx:
Carrer Pere IV, 187
Sant Martí

Imp. Hèrcules.—Triomf, 46 prop a Llull. P. N.